

Krise i Venezuela truer med at torpedere Trumps præsidentperiode

6. november 2025 af Stewart Battle, EIRNS

Selvom Donald Trump ikke helt lykkes med sit forsøg på at blive »fredspræsidenten«, kan han meget vel lykkes med at forene store dele af verden omkring et fælles krav om fred. Desværre er det en samling mod hans egen politik. Der er ved at opstå en international protest i denne henseende med opfordringer fra hele verden – herunder fra alle sider af det politiske spektrum i selve USA. Kun få dage efter den ultrakonservative Dick Cheneys død, hvis vrede Donald Trump hilste velkommen under sin valgkampagne, risikerer den amerikanske regering at blive lokket ind i en ny umulig krig i Caribien.

En vigtig advarsel om dette blev udsendt af Veteran Intelligence Professionals for Sanity (VIPS), som udsendte et nyt memorandum til præsident Trump den 5. november. »Vi er dybt bekymrede over, hvor USA synes at være på vej hen i sin Venezuela-politik, og opfordrer Dem til at kræve, at efterretningstjenesten giver Dem en klar, ufiltreret »sandhed til magten«-analyse,« skriver de. De ser »en klassisk storm af politisering brygge i efterretningstjenesten« og tilføjer, at »vi har set dette før ... herunder de falske beskyldninger om masseødelæggelsesvåben i Irak.« En lignende advarsel blev udsendt af Henry Stimson Center i Washington, D.C., som konkluderede, at enhver kombination af fortsat militær magtanvendelse mod Venezuela »ville efterlade USA i en værre position ... med risiko for øget regional ustabilitet og fjendtlighed over for USA uden påviselige fordele.«

Hvilken bedre tid end nu til at indse, at en løsning på et

problem af denne type ikke kommer gennem bomber og magt, men kun gennem opbygningen af en bedre fremtid for befolkningerne i regionen? De nylige mord i Mexico og den fortsatte kontrol, der udøves af narkokarteller, viser, at den virkelige årsag til migration og ustabilitet ikke er »autoritære regimer«, men snarere fraværet af stabile og velstående levevilkår. For at håndtere dette problem kræver det kvalitativt anderledes og konkrete handlinger, især anvendelse af Vestens økonomiske kapacitet til at bistå udviklingen i det Globale Syd og dermed ændre denne dynamik. Derudover er den tilgang, som Brasiliens Lula-regering har valgt i bekæmpelsen af sine egne narkokarteller, bemærkelsesværdig. Vi må slå til fra »toppen og kvæle finansieringen af organiseret kriminalitet«, sagde Brasiliens finansminister Fernando Haddad i sidste uge.

En rapport fra 14. oktober fra RAND Corporation opfordrer til at »moderere rivaliseringen« mellem USA og Kina. Selvom rapporten kommer med nogle vigtige pointer om behovet for at »afvise absolutte versioner af sejr« over Kina og i stedet »søge beskedne samarbejdsprojekter om spørgsmål af fælles interesse eller humanitær betydning«, opretholder rapporten den centrale mentale sygdom, der plager den vestlige verden i dag. Den insisterer nemlig på: »Vi tror ikke, at samarbejdende sameksistens er mulig«, men kun et forhold, hvor »man reducerer risikoen for kriser, forhindrer en unødvendig strøm af konkurrencemæssige tiltag og bevarer begrænsede områder for koordinering, kan være til gavn for begge sider«.

Men hvor naturligt ville det være for USA og Kina at finde en fælles interesse i at samarbejde om at udvikle Latinamerika, øge den gensidige handel og økonomiske aktivitet, samtidig med at man tager fat på de grundlæggende årsager til migration og ustabilitet, som omvendt giver narkokartellerne mulighed for at brede sig? Dette spørgsmål bliver i stigende grad et fokuspunkt globalt og peger på en oplagt vej ud af det vanvid, der så tydeligt har grebet verden.

Ikke uden forbindelse hertil er den fortsatte kamp for at opnå

et gennembrud i fredelige anliggender med Rusland. Præsident Donald Trumps kommentarer om atomvåbenforsøg har sendt kuldegysninger ned ad ryggen på mange verdensledere; et emne, der blev behandlet på et møde i det russiske sikkerhedsråd den 5. november. Der beordrede den russiske præsident Vladimir Putin sine medarbejdere til at undersøge muligheden for også at genoptage atomprøvesprængninger for Rusland, en udtalelse, som blev bekræftet af Kremls talsmand Dmitry Peskov den 6. november. »Præsident Putins holdning er krystalklar. Den kan ikke fortolkes på nogen anden måde. Vi forbliver forpligtet til vores forpligtelser i henhold til det omfattende atomvåbenforbud. Og vi vil ikke foretage os noget, før den anden side gør noget,« sagde Peskov.

Verden står ved en vigtig skillevej, og der er behov for en samlet indsats fra borgere på internationalt plan for at hæve det nuværende niveau af protester mod dette til det nødvendige niveau for løsninger. Den kommende internationale konference, Solidarité & Progrès den 8.-9. november, »Afrikas og den Globale Majoritets frigørelse, en udfordring for Europa«, vil give vigtig inspiration i denne henseende. Gå ikke glip af den!

U.S Marines in the Carribean. Credit: U.S. Marine Corps photo by Sgt. Nathan Mitchell

Helga	Zepp-LaRouche
interviewer	Dmitry
Polyanskiy,	Ruslands første

vice-faste repræsentant ved FN

5. november 2025 (EIRNS) – Schiller Instituttets grundlægger Helga Zepp-LaRouche interviewede Ruslands første vice-faste repræsentant ved FN den 5. november:

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Goddag, ambassadør Polyanskiy. Det er en fornøjelse at tale med Dem. Jeg sætter stor pris på muligheden for at stille Dem et par spørgsmål, da man i Tyskland, hvor jeg befinder mig lige nu, aldrig hører den russiske holdning. Man hører altid NATO's synspunkt, så jeg glæder mig over at høre Deres perspektiv, da De taler fra FN og har et internationalt udsyn på højeste niveau.

Hvad er Deres holdning til, at den tyske regering tilsyneladende forsøger at "vise lederskab" ved at gå i spidsen for Koalitionens af Villige, der har erklæret, at deres mål er at besejre Rusland strategisk? Hvad mener De om det?

AMBASSADØR DMITRY POLYANSKIY: Mange tak, fru LaRouche, for denne mulighed. Jeg mener faktisk, at der er et stort underskud af fri information fra mit land – af synspunkter fra mit land. Lige nu, især fordi Den Europæiske Union, Tyskland og nogle andre EU- og NATO-lande har indført meget streng censur af alle synspunkter, der ikke stemmer overens med de holdninger, der gives udtryk for i Vesten. Hvis noget, der bliver sagt, ikke passer ind i den officielle fortælling, bliver det straks stemplet som russisk propaganda eller lignende. Det er altså en meget dårlig tid for ytringsfriheden, så tak for denne mulighed.

Vi er meget kede af det, der er sket i Tyskland og i Europa som sådan. Det er svært at forstå fra russisk side, for det, der gøres – især på det geostrategiske område i forhold til Rusland – er meget skadeligt for den aktuelle situation i Europa, for Europas fremtid og for dets geopolitiske position.

Jeg tror, at alle europæiske borgere, først og fremmest dem i Tyskland, allerede har været vidner til de direkte konsekvenser af de foranstaltninger, som EU ensidigt har indført mod Rusland siden mindst 2022.

Dette korstog mod russisk kultur, mod russisk identitet og sprog – samt beslutningen om at afskaffe billige russiske energikilder, som var rygraden i den økonomiske vækst i mange europæiske lande, først og fremmest Tyskland – vil naturligvis få og har allerede haft meget ødelæggende konsekvenser for de europæiske og tyske borgeres velfærd. Det er et klart valg om konfrontation, og det er Europas valg; vi kan kun beklage det, men vi kan naturligvis ikke redde Europa fra bevidst at skyde sig selv i begge fødder. Det er meget trist, men vi kan kun observere det.

Hvad der er endnu mere foruroligende, er, at den officielle propaganda i Tyskland, i Europa og i alle disse lande nu er travlt optaget af at fremstille Rusland som en fjende – og af at hjernevaske især unge europæiske borgere, der ikke har noget historisk minde og kun en vag viden om fortiden – til at tro, at Rusland er en fjende, og at den eneste måde, Europa kan komme videre på, er ved at besejre Rusland, helst på slagmarken. Der er altså en tydelig vision om, at Europa forbereder sig på krig med Rusland. Man ser det i medierne og i politikernes udtalelser; der er mange eksempler på disse meget farlige overvejelser, som De sikkert allerede kender.

Hvad økonomien angår, behøver man ikke være ekspert for at se, at sanktionerne – som skader Europa langt mere, end de påvirker Rusland, hvis overhovedet synligt – i virkeligheden fratager Europa dets rolle som international aktør. Jeg tror, at Europa er den eneste klare taber i denne situation, på grund af sin voksende afhængighed af USA og sin beslutning om at stoppe importen af gas og olie fra Rusland. Alt dette vil få alvorlige konsekvenser for fremtidige generationer og for de europæiske borgeres velfærd. Jeg tror, De tydeligt kan se det, når De bor i Tyskland.

ZEPP-LAROUCHE: Den tyske økonomi er i frit fald som følge af afskæringen af billig energi fra Rusland; det er der ingen tvivl om.

Men én ting, der generer mig meget – og som mange har spurgt sig selv om – er, hvordan det var muligt, at Rusland spillede en ekstremt, ja faktisk generøs rolle i forbindelse med den tyske genforening, kun 40 år efter afslutningen på Anden Verdenskrig, hvor Rusland mistede 27 millioner mennesker – i høj grad på grund af Tysklands handlinger. Det faktum, at denne historie synes glemt ... Hvordan ser folk i Rusland på denne tyske adfærd i dag?

POLYANSKIY: Det knuser, helt ærligt, vores hjerter. Vi var meget begejstrede for, at Tyskland havde ændret sig – at det ikke længere var det land, hvor hadet blomstrede, men hvor det tyske sprog var populært i Rusland, og hvor tyske virksomheder var meget velkomne. Jeg tror, Tyskland var et af de mest besøgte europæiske lande for russiske borgere. Vi troede, at vi endelig havde vendt denne smertefulde side i historien, og at der ikke længere var nogen grund til at vende tilbage til den.

Men det, vi ser nu, er nedslående og skuffende, fordi denne russofobi, som vi troede var overvundet – især i Tyskland – nu vender tilbage. Dette had til alt russisk, denne nedladende holdning til russiske eller slaviske nationer, kommer nogle gange tydeligt til udtryk. Vi ser politikere og analytikere fremsætte denne slags farlige idéer, som om intet var hændt.

For flere år siden stemte Tyskland sammen med hele EU imod et udkast til resolution – det udkast, der hvert år fremsættes mod glorificering af nazismen. Det var et hårdt slag for alle, der hævdede, at Tyskland havde ændret sig, og at nazismens fortid kunne lægges bag os. Vi får mange foruroligende rapporter om, at tyskerne ser gennem fingre med brugen af nazistiske symboler i Ukraine. Jeg husker selv, hvordan nogle vestlige journalister åbent erkendte, at når ukrainske soldater kom til Tyskland for at blive behandlet og havde

hagekors-tatoveringer, sagde tyskerne blot, at de ikke skulle vise dem frem. For dem var det normalt. Det er virkelig utroligt – svært at tro, at der kan være så farlig en dobbeltmoral, og at det land, der selv har lidt generationer igennem for sin fortid, nu vælger at se bort fra, hvad der sker i Ukraine og andre steder.

I stedet for at forsøge at finde en løsning eller en sikkerhedsformel, der inkluderer Rusland, forsøger man nu at skabe noget, der udelukker Rusland fra sikkerhedsligningen. Vi ved af erfaring, at sådanne konstruktioner fra europæiske politikere aldrig før har ført noget godt med sig.

ZEPP-LAROUCHE: Hvis man sammenligner Putins tale i den tyske forbundsdag i 2001, hvor han for det meste talte på tysk og nævnte mange tyske digtere – en tale, der var yderst positiv – med den tale, han holdt i München i 2007, som var en skarp advarsel til verden, hvor finder man så skiftet? Hvad skete der i de år, som førte til denne totale vending?

POLYANSKIY: Svaret er meget klart: udvidelsen af NATO.

Talen i 2001 blev holdt på tærsklen til de begivenheder, der ændrede alt. Vi troede, at der ville ske en transformation af sikkerhedsarkitekturen i Europa, i tråd med det, vi havde diskuteret ved afslutningen af den kolde krig, da Tyskland blev genforenet. Der var store forhåbninger om, at NATO ville vige pladsen for noget mere universelt, som også omfattede Rusland og andre aktører – en form for fusion mellem NATO og OSCE.

Men i 2007 stod det helt klart, at ingen sådan ændring ville ske. Vesten havde erklæret sig selv som vinder af den kolde krig og besluttet at tage hele byttet, hvis jeg må bruge det udtryk. Det var et stort skift i vores forståelse af virkeligheden. Præsident Putins tale i München i 2007 var derfor en klar advarsel om, hvor vi var på vej hen, og hvilke problemer vi kunne forvente, hvis der ikke blev foretaget de nødvendige korrektioner – hvis vi ikke begyndte at forstå

hinanden bedre og tage hensyn til hinandens vitale interesser.

Jeg synes, det var en tale, der forudså det hele. Alt, hvad han nævnte, er siden blevet til virkelighed: krisen i Georgien, og senere forberedelserne i Ukraine, som kulminerede i 2014. Allerede i 2004 så vi den første "Orange Revolution" – et forsøg på at bringe Ukraine ind i det mønster, vi ser i dag: ultranationalisme og fjendtlighed mod Rusland. Præsident Putin havde helt ret i at advare så skarpt. Desværre blev alt, hvad han sagde, til virkelighed – for os og for alle andre.

ZEPP-LAROCHE: I Tyskland skal man, når man nævner Rusland, indlede sætningen med "uprovokeret, ulovlig aggressionskrig". Hvis man ikke siger det, er man allerede ude. Hvordan kan det være, at hele det Globale Syd ikke købte NATO's fortælling om årsagerne til krigen i Ukraine?

POLYANSKIY: Vi forklarede konsekvent, hvordan vi var kommet dertil, og hvad de grundlæggende årsager til krisen i Ukraine var. I Sikkerhedsrådet gjorde vi i mange år før starten på vores særlige militæroperation i 2022 opmærksom på, at Minsk-aftalerne ikke blev gennemført. Der var tydelige tegn på, at Ukraine forberedte sig på krig.

Efter starten på vores særlige militæroperation brugte vi mange kræfter på at forklare vores holdning. Fra dag ét sagde vi, at Rusland foretrak en diplomatisk løsning – en gennemførelse af målene for operationen ad forhandlingens vej. Vi havde endda denne mulighed i marts og april 2022, efter at der var udarbejdet et udkast til traktat, som ukrainerne havde paraferet i Istanbul.

Jeg kan fortælle Dem, at I måske i Tyskland er nødt til at bruge udtrykket "uprovokeret aggression", men det hører man ikke længere i FN. Efter præsident Trumps tid begyndte de vestlige lande – ikke kun USA, men også Frankrig, Storbritannien og andre – at opgive denne formulering, fordi den virker urealistisk i lyset af, hvad der nu vides om

begivenhederne forud for krigen. Kun Ukraine, Polen og de baltiske stater gentager stadig denne retorik, men det lyder efterhånden mærkeligt, når alle andre taler anderledes.

Der er sket et markant skift i, hvordan det internationale samfund ser på krisen i Ukraine. Jeg kan give et eksempel: Rusland havde formandskabet for Sikkerhedsrådet i oktober, og vi afholdt et møde den 24. oktober – på 80-årsdagen for underskrivelsen af FN-pagten – om FN's fremtid. Det var en højtidelig begivenhed, og mange medlemslande deltog.

Men Ukraine og dets støtter ønskede at ødelægge vores fest og arrangerede derfor en pressekonference for journalister før mødet, hvor de påstod, at Rusland ikke havde ret til at tale om charterets fremtid, fordi vi angiveligt overtræder det.

Kan De forestille Dem, hvor mange lande der støttede dette ukrainske initiativ? Kun 45 ud af 193 FN-medlemmer – inklusive Ukraine. Hvis man tæller EU- og NATO-medlemmerne, passer det næsten præcist med det antal. USA deltog ikke, Ungarn deltog ikke; flere NATO-lande holdt sig væk.

Hvis man sammenligner det med antallet af lande, der støttede Ukraine i begyndelsen af vores særlige militæroperation i 2022, ser man tydeligt, hvordan støtten til den ukrainske sag er svundet ind i løbet af disse år, efterhånden som flere lande har fået øjnene op for de faktiske omstændigheder bag konflikten.

ZEPP-LAROUCHE: Jeg ved, at Europa i virkeligheden har isoleret sig selv utroligt meget, men folk ved det ikke. Det er mærkeligt – som om man lever i et andet univers. Men landene i det Globale Syd forsøger at skabe et nyt økonomisk system. De har organisationer som BRIKS, Shanghai Cooperation Organization, Eurasian Economic Union, ASEAN og mange andre.

Nogle mennesker tror, at dette er rettet mod Vesten og dollaren, men mange ledere i disse lande har erklæret, at de ikke danner en blok imod en anden blok. Disse organisationer

er faktisk åbne for samarbejde med Vesten. Så ville hele det strategiske problem ikke kunne løses, hvis de europæiske nationer og USA blot indtog en anden holdning og sagde: "Lad os ændre konfrontation til samarbejde." Ville det ikke fungere?

POLYANSKIY: Det ville virke, men desværre er der ingen tegn på, at USA og Europa er parate til at indtage rimelige holdninger i denne henseende.

De nævnte spørgsmålet om dollaren, og De har helt ret. Alle de økonomiske konstellationer, som De ser blomstre i dag – såsom BRIKS – er ikke rettet mod nogen. Deres kerneprincip er gensidigt fordelagtigt samarbejde. Men de må naturligvis reagere på den virkelighed, der omgiver dem.

Jeg kan fortælle Dem – jeg kan afsløre en lille hemmelighed – at der kun findes ét land i verden, der virkelig skader dollaren. Det land er USA, fordi alle USA's politikker viser, at USA ønsker at bruge dollaren som et redskab, som et våben. Hvad ville De forvente af andre lande, når de indser, at det er risikabelt at investere i dollaren? At dollaren kan bruges som straf, hvis et land ønsker at føre en uafhængig politik?

Alle de sekundære sanktioner, som USA forsøger at pålægge andre lande, er også baseret på brugen af dollaren. Så naturligvis vil den logiske reaktion fra mange lande i det Globale Syd være at mindske deres afhængighed af dollaren – at lægge nogle af deres æg i en anden kurv, ikke kun i dollarkurven. Det er en naturlig reaktion fra de kredse i udviklingslandene, der står for den strategiske økonomiske planlægning.

Det eneste land, der kan bebrejdes for dette, er USA; det er USA's politik. Vi har sagt det tydeligt. Der har aldrig været nogen opgave i Rusland – eller andre steder – om at afskaffe dollaren som reservevaluta eller som et vigtigt globalt redskab. Men USA har, gennem sin egen aggressive adfærd,

presset hele verden til at forstå, at dollaren ikke længere er sikker.

Det samme gælder for euroen. Der er mange tiltag i EU, som endnu ikke har ført til noget praktisk, men som er yderst provokerende – f.eks. forslagene om at konfiskere russiske aktiver. Det er noget, som folk i udviklingslandene følger nøje. Hvis disse tiltag nogensinde blev gennemført, ville det være et ødelæggende slag for EU's omdømme og finansielle troværdighed.

Hvis man konfiskerer suveræne fonde – hvilket burde være helt utænkeligt, da de udgør rygraden i Europas økonomiske og finansielle stabilitet – ville det udløse en kædereaktion. Jeg tror, det er den eneste faktor, der forhindrer mange politikere i medlemslandene i at give grønt lys til sådanne politikker. Men blot diskussionen om dette emne er allerede meget skadelig; den viser, at euroen ikke længere opfattes som et særligt pålideligt økonomisk instrument.

Mange lande forsøger derfor at diversificere deres økonomiske forbindelser og de valutaer, de bruger. For eksempel har Rusland i de senere år reduceret sin brug af dollar og euro i international handel betydeligt. Kinas tal viser, at omkring 86 % af handelen mellem Rusland og Kina nu afvikles i rubler eller yuan. Vi er altså ikke længere afhængige af dollar eller euro i vores bilaterale samhandel. Det samme gælder i stigende grad for vores øvrige handel; derfor er sanktionernes virkning meget begrænset.

ZEPP-LAROUCHE: Umiddelbart efter, at den særlige militæroperation begyndte i februar 2022, opfordrede jeg til etableringen af en ny global sikkerheds- og udviklingsarkitektur, der skal tage hensyn til alle landes interesser på kloden.

I mellemtiden har præsident Putin opfordret til en international orden, hvor landene samarbejder som instrumenter

i en polyfon symfoni. Han sagde derefter i Valdai Club – og jeg vil gerne læse dette citat for Dem:

“Dagens verden er et usædvanligt komplekst, mangesidigt system. For at beskrive og forstå det korrekt er simple logiske love, årsag-virkningsforhold og de mønstre, der opstår ud fra dem, ikke tilstrækkelige. Hvad der er brug for her, er en filosofi om kompleksitet – noget, der ligner kvantemekanik, som er klogere og på nogle måder mere kompleks end klassisk fysik.”

Vil De kommentere det?

POLYANSKIY: Ja, jeg synes, det er indlysende. Det er en meget rationel analyse; det er svært at kommentere, fordi den ganske enkelt er sand.

ZEPP-LAROUCHE: Så lad mig stille endnu et spørgsmål i samme retning. For nylig talte pave Leo XIV i sin jubilæumsprediken den 25. oktober foran tusindvis af pilgrimme på Peterspladsen. Han nævnte den store tænker Nicolaus af Kues, som i Rusland er kendt som Nikolai Kusansky. Han havde for eksempel stor indflydelse på Vernadsky.

Paven genoplivede mindet om ham og sagde, at selv om han måske ikke er kendt af mange, var han vigtig, fordi han formulerede begrebet *coincidentia oppositorum* – modsætningernes sammenfald – som en metode til at løse problemer, hvor løsningen endnu ikke er klar, men hvor menneskets kreative evne (*vis creative*) gør det muligt at begribe en løsning på et højere plan end det niveau, hvor problemet opstod.

Jeg har selv talt om dette i årtier som en metode til altid at tænke på det højere først; på den måde kan man finde løsninger på tilsyneladende uløselige problemer. Hvordan passer dette med præsident Putins symfonibegreb?

POLYANSKIY: Jeg tror, at præsident Putins begreb og taler,

især rettet mod Vesten, i høj grad understreger, at vi er åbne. Vi har ikke lukket døren for dialog. Den blev lukket udefra – af Europa og de europæiske politikere, der ikke ønskede at tale med os.

Men når de ønsker at tale med os, ved de, hvor de kan finde os. Da præsident Macron ønskede at ringe til præsident Putin, tog han telefonen. Det er det bedste bevis på, at vi fortsat er åbne for enhver dialog.

Det, der virkelig mangler i europæisk politik i dag, er sund fornuft og åbenhed i sindet – evnen til at tænke ud af boksen. Desværre eksisterer der mange ideologiske dogmer, som politikerne ikke kan eller vil lægge fra sig; måske fordi de føler sig trygge i denne boble af løgne og russofobi. Men den virkelige verden fungerer ikke sådan.

Dette er skadeligt for Europas egne interesser – for ikke at nævne den mærkelige rolle, som Europa-Kommissionen og de personer, der skulle styre Europa gennem disse turbulente farvande, spiller. I virkeligheden gør de deres bedste for at sænke det europæiske skib, mens det sejler.

Der er dog grund til forsigtig optimisme. Flere og flere mennesker i Europa stiller nu legitime spørgsmål til deres regeringer og afviser den uansvarlige politik, som de europæiske magthavere fører over for Rusland, Ukraine og den europæiske sikkerhedsarkitektur. Disse mennesker kræver forandring, og det er et godt tegn.

Jeg håber, at denne stemning vil sejre, så vi kan overvinde vores forskelle og sammen opbygge en fælles fremtid. Rusland og Europa, som naboer, har meget til fælles – ikke kun kulturelt, men også økonomisk. Hvis vi formår at lægge uoverensstemmelserne til side, kan vi skabe en lys fremtid for kommende generationer, i stedet for endnu et militært problem i Europa, som desværre er den kurs, vi bevæger os i nu.

ZEPP-LAROUCHE: Det skal undgås, for jeg er overbevist om, at

hvis det kommer så vidt, vil det ende i en katastrofe for hele menneskeheden.

Måske kan De sige noget til de europæiske og amerikanske unge. Det er jo deres fremtid, der står på spil. De ældre generationer har ingen ret til at efterlade dem en verden i ruiner. Hvad kan De sige, der giver håb – eller hvordan vil De henvende Dem til verdens unge om, hvad de bør gøre for at skabe en bedre verden?

POLYANSKIY: Jeg har indtryk af, at mange unge i Europa – og i Vesten generelt – i dag lever bag et jerntæppe, hvilket minder mig om den måde, vi levede på i Sovjetunionen, da jeg var ung. Vi hørte mange ting om Vesten, men vidste meget lidt, og det var skadeligt for os.

I dag er situationen omvendt. Der er ingen censur i Rusland af informationer fra Vesten; vi er ikke bange for at diskutere eller forsvare vores synspunkter. Det er Vesten, der er bange – som foretrækker at lukke dørene, forsegle vinduerne og undgå enhver sand information om den virkelige situation i Rusland, især over for unge europæere.

Det er meget farligt. Jeg vil appellere til dem – åbne øjnene, se, hvad der virkelig foregår, og stille legitime spørgsmål: Hvorfor planlægges der en krig med Rusland lige nu i Europa? Hvad er årsagerne? Hvad vil konsekvenserne være?

Desværre er det her, mange af de krigsglade herskende klasser presser deres lande hen. Jeg råder unge mennesker til at bruge forskellige informationskilder – ikke kun russiske, men også alternative kilder – og danne deres mening ud fra fakta, ikke propaganda.

Jeg vil også opfordre alle til at komme til Rusland. Der er intet at frygte. Den russiske økonomi er i øjeblikket i rivende udvikling. Moskva og Sankt Petersborg er fantastiske byer, og der findes mange blomstrende byer i hele landet. Kom og se forskellen; De vil forstå, at meget af det, den vestlige

propaganda siger om Rusland, ganske enkelt ikke er sandt.

Jeg håber også, at der snart findes en løsning på krisen i Ukraine – en løsning, der er tilfredsstillende og retfærdig for alle, og som tager fat på de grundlæggende årsager. En løsning, der udrydder bestræbelserne på at genoplive nazismen og nationalismen, og som sikrer lige rettigheder for nationale minoriteter, uden diskrimination af russisktalende, blot fordi de ønsker at bevare deres identitet.

Det er en fair aftale – og i Europas egen interesse, ikke kun Ruslands eller Ukraines. Europa bør leve op til sine egne værdier og anvende dem ensartet, også i Ukraine. Det, der sker dér, underminerer i høj grad de vestlige værdier og Europas påstande om at forsvare demokrati og menneskerettigheder.

ZEPP-LAROUICHE: Jeg ville gerne tale med Dem meget længere, for der er mange flere spørgsmål. Men De fortalte mig på forhånd, at Deres tid er begrænset. Jeg vil derfor gerne takke Dem mange gange for denne diskussion. Forhåbentlig kan vi fortsætte den en anden gang i fremtiden. Mange tak.

POLYANSKIY: Tak, og alt godt til alle dem, der stadig elsker Rusland og tror på Rusland, Europa og Tyskland. Mange tak.

**Zepp-LaRouches åbne brev:
»Gentag Cusas tankegang og
indled en ny renæssance for**

vores verden i dag«

Den 4. november 2025 (EIRNS) – {Schiller Instituttet grundlægger Helga Zepp-LaRouche udsendte følgende åbne brev, hvor hun opfordrede repræsentanter for alle religioner og kulturer rundt om i verden til at indlede en dialog for at løse de strategiske kriser, som menneskeheden står over for, inspireret af Nicolaus af Cusas metodiske tænkegang om »modsætningernes sammenfald«, som pave Leo XIV for nylig fremhævede i sin prædiken ved jubilæumsaudiencen den 25. oktober. En pakke med relevant dokumentationsmateriale kan findes på Schiller Instituttets hjemmeside.}

Den 5. november 2025

Kære ven

I dagens verden, der er udfordret af farerne ved krige, geopolitiske spændinger, massesult, fattigdom og kulturel krise, kom en af de vigtigste og mest opløftende interventioner fra pave Leo XIV i hans jubilæumsprædiken den 25. oktober 2025 på Peterspladsen foran titusinder af pilgrimme. Den Hellige Fader introducerede i sin prædiken Nicolaus af Cusa, kardinalen og den fremragende tænker fra det 15. århundrede, som en person, hvis tankegang gør det muligt for mennesket at se håbet om en bedre fremtid og en måde at finde løsninger på selv de sværeste problemer.

Pavens uddybende henvisning til Nicolaus af Cusa og dette begreb om »coincidentia oppositorum«, modsætningernes sammenfald, er af største strategiske betydning, fordi den giver nøglen til altid at finde en løsning på ethvert problem på et højere niveau end det, hvor problemet opstod. Cusa udviklede i sin »Docta Ignorantia« og andre skrifter argumentet om, at mennesket som »imago viva dei«, Guds levende billede, altid kan bruge sine kreative kræfter (»vis creativa«) til at finde det højere »Ene«, som har en højere

magt og betydning end »Mange«. Denne tankegang gør det muligt for det menneskelige sind at tænke på den ene menneskehed først, før man tænker på mangfoldigheden, og på denne måde overvinde ellers tilsyneladende uløselige konflikter.

Paven forklarede, at Nicolaus i det urolige 15. århundrede ikke kunne se Kirkens enhed eller udsigten til fred i en tid, hvor kristendommen var truet af ydre kræfter. Men Nicolaus forstod, at »der er modsætninger, der må sammenholdes, at Gud er et mysterium, hvor det, der er i modstrid, finder enhed... Hvilken stor gave for kirken!« sagde paven. »Hvilken opfordring til fornyelse af hjertet!« Fra Nicolaus, fortsatte han, kan kirken lære at skabe plads, at holde modsætninger sammen, at håbe på det, der endnu ikke ses.

Vi ønsker at gøre opmærksom på denne yderst vigtige indgriben fra pave Leo XIV, fordi den giver en ny tilgang til de ovennævnte udfordringer. For årtier siden anbefalede min afdøde mand, Lyndon LaRouche, Schiller Instituttet og jeg altid denne tilgang fra Cusa, et synspunkt, som den amerikanske præst, fader Harry Bury, fremhævede i nylige bemærkninger af stor betydning.

Schiller Instituttet vil gerne invitere dig til at indlede en dialog mellem repræsentanter for de forskellige religioner, men også akademikere, tænketanke og generelt mennesker med gode intentioner, for at anvende Cusas metode for modsætningernes sammenfald på de presserende problemer i den nuværende situation. Ligesom Nicolaus af Cusa var den vigtigste intellektuelle indflydelse for den gyldne renæssance i det 15. århundrede, kan vi gentage hans tankegang og indlede en ny renæssance for vores verden i dag.

Helga Zepp-LaRouche

Grundlægger, Schiller Instituttet

Læs en samling med trykte og videodokumenter om Nikolaus fra Kues her: [Replicate-Cusas-Thinking-revised.pdf](#)

Download (PDF, Unknown)

Billede: Geschichte des Armen-Hospitals zum h. Nikolaus zu Cuesby Marx, J. (Jakob), 1855-1924, CC0, via Wikimedia Commons

Tid til at tage det alvorligt: Finansielle rystelser viser, at skriften er på væggen

af Stewart Battle (EIRNS) – 4. november 2025

I løbet af de seneste dage har vigtige personer i den vestlige finansverden advaret om, at der er chok på vej i det globale finansielle system, og at visse af de mest succesrige aktier er overvurderede. Det skete kun få dage efter, at centralbanken, Federal Reserve, begyndte at tilføre det finansielle system ekstra likviditet i det største tiltag af sin art siden 2019-2020. Som i historien om Belshazzar er skriften på væggen synlig for alle – spørgsmålet er, om nogen af festdeltagerne vil lytte til advarslen.

Disse chok peger imidlertid på noget langt større end en simpel »tilbagegang«, som CEO'erne for Goldman Sachs og Morgan Stanley advarede om i denne uge. For dem, der ikke fløjter på vej forbi kirkegården, er bekymringen råddenskab i det vestlige finanssystem som helhed. Siden dets næsten sammenbrud i 2008 er dette system kun blevet holdt oven vande ved at kaste det fra boble til boble. Som Lyndon LaRouche længe insisterede på, kommer reel økonomisk vækst ikke fra oppustede finansielle værdier, men snarere fra fysisk økonomiske

handlinger, der transformerer en nations produktivitet og hæver levestandarden for alle. I stedet for at tech-virksomheder opkøber hele kraftværker for at drive deres spekulative AI-boble, hvor meget mere kunne man for eksempel opnå, hvis vestlige produktionsfaciliteter blev sat i arbejde med at bygge ny, moderne infrastruktur? Eller ved at projektere en tunnel, der forbinder Europa og Afrika under Gibraltar Strædet, et projekt, der ifølge en nylig undersøgelse bestilt af den spanske regering er fundet gennemførligt?

... [Efter den russiske premierminister Mishustins rejse til Kina fortsætter Kina og Rusland] med at tage skridt til at integrere deres økonomier og udviklingsmodeller yderligere....

Den rettidige død af en af de førende fortalere for politikken for regimeskiftekrige, Dick Cheney, udgør et nyttigt vendepunkt for Vesten mellem en mislykket politik, der selv bør dø, og en endnu ubestemt ny retning. I stedet for geopolitisk konfrontation og oppustede militærbudgetter kunne Vesten efterstræbe en politik for win-win-samarbejde med nationerne i det Globale Syd og resten af verden. En sådan ændring er faktisk hvad der er nødvendigt for at håndtere det forestående sammenbrud i det spekulative finanssystem og i stedet omlægge økonomien til produktiv fysisk vækst.

Dette vil være emnet for denne weekends konference den 8. november, der afholdes i samarbejde mellem Solidarité & Progrès og Schiller Instituttet i Paris. Sørg for at følge med og deltage.

Credit: PICRYL | Offentlig domæne

Kinas 15. femårsplan: Globalt lederskab inden for videnskab, industri og uddannelse

af Richard A. Black EIRNS

3. november 2025 (EIRNS) – Kina offentliggjorde den 28. oktober de omfattende »Anbefalinger fra CPC's Centralkomité« til femårsplanen for 2026-2030.

Hvad der er bemærkelsesværdigt er fokus på en national mission om at forbedre grundlæggende arbejde inden for videnskabens grænseområder og den nationale integration af uddannelse, industri, forskning og udvikling samt udvikling af nye teknologier og kvalificeret arbejdskraft. Disse anbefalinger er i tråd med præsident Xi Jinpings opfordring i løbet af det sidste år til udvikling af »en ny teori om produktive kræfter«. Den nye femårsplan forventes at blive offentliggjort i januar 2026. Det skal bemærkes, at femårsplanen har samme gyldighed som et nationalpolitisk direktiv.

I afsnittet med titlen: »Vejledende principper og hovedmål for økonomisk og social udvikling...« opfordrer forfatterne til "væsentlige forbedringer af den videnskabelige og teknologiske selvstændighed og styrke. Vi bør markant øge den samlede ydeevne af Kinas innovationssystem og etablere en grundlæggende ramme for integreret udvikling af uddannelse, videnskab og teknologi samt menneskelige ressourcer. Vi bør styrke vores kapacitet inden for grundforskning og original innovation betydeligt, opnå hurtigere fremskridt med hensyn til at sikre gennembrud inden for kerneteknologier på nøgleområder, og sikre at Kina holder trit eller endda går foran på mange flere områder. Der bør opnås fuld integration

mellem teknologisk og industriel innovation, og innovation bør spille en mere fremtrædende rolle i at drive udviklingen fremad.»

I afsnittet med titlen: «Opnåelse af større selvstændighed og styrke inden for videnskab og teknologi og styring af udviklingen af nye produktive kræfter af høj kvalitet» opfordrer forfatterne til «Fremme af fremskridt inden for original innovation og gennembrud inden for kerneteknologier på centrale områder: Vi bør forbedre det nye system til mobilisering af ressourcer på landsplan og indføre utraditionelle foranstaltninger for at skabe afgørende gennembrud inden for kerneteknologier på tværs af hele kæder inden for nøgleområder som integrerede kredsløb, industrielle værktøjsmaskiner, avanceret udstyr, grundlæggende software, avancerede materialer og biomedicinsk produktion. Der bør iværksættes en række store nationale videnskabs- og teknologiprogrammer med fokus på at imødekomme vores lands strategiske behov.

»Vi bør styrke den strategiske, fremadrettede og systematiske planlægning af grundforskning, rette en større andel af de samlede udgifter til forskning og udvikling mod dette område og øge den langsigtede, stabile støtte. Man er nødt til at lægge større vægt på original innovation inden for videnskabelig forskning og teknologisk udvikling og skabe et optimalt miljø for original og banebrydende innovation i et forsøg på at skabe et stort antal originale, skelsættende fremskridt ...«

Kinas lederskab på disse områder [sammen med russisk eksport af atomkraft til Afrika osv. –red.] markerer en afslutning på neokolonialismen og en renæssance i det Globale Syd. Det er på tide, at det stagnerende Vesten slutter sig til denne proces og opgiver vejen mod 3. verdenskrig.

Press Conference for the CCP's Central Committee about it's latest five-year plan. Credit: CGTN

Smuk hyldest til Nicolaus af Cusa og Lyndon LaRouche af fader Harry Bury

Dennis Small Eirns

31. oktober 2025 – "Pave Leo talte meget positivt om Nicolaus af Cusa. Nicolaus af Cusa var kardinal i kirken, da der var udfordringer, ligesom dem vi står over for i dag, især i Europa. Nicolaus af Cusa var en katalysator for at igangsætte renæssancen, og det er min opfattelse, at Nicolaus af Cusa var for det 15. århundrede, hvad Lyndon LaRouche var og er for det 20. og 21. århundrede. Lyn LaRouche var også en renæssancemand. Både han og Nicolaus af Cusa var genier og bidrog til verdens intellektuelle, økonomiske og menneskelige udvikling. Begge troede på menneskehedens enhed, at vi alle er ét. Det betyder, at hvad der er godt for dig, også er godt for mig og omvendt, ellers er det ikke godt."

Dette var de indledende ord i en ekstraordinær præsentation af Rev. Dr. Harry J. Bury, der i 70 år har været romersk-katolsk præst og livslang fredsaktivist, til det 126. ugentlige møde i den Internationale Fredskoalition fredag den 31. oktober.

En uge tidligere, den 25. oktober, havde pave Leo XIV chokeret den katolske verden – og mange kyndige kredse udenfor – ved at holde en fem minutters tale foran titusinder af pilgrimme på Peterspladsen i Vatikanet til jubilæumsaudiencen, hvor han vækkede kardinal Nicolaus af Cusa tilbage til live. Cusa, en af de fremtrædende intellektuelle giganter, der indledte renæssancen og den moderne videnskabs æra, er blevet bagtalt i bogstavelig forstand i århundreder, både inden for og uden for

den katolske kirke, og er blevet tilsidesat af de oligarkiske aristoteliske strømninger, der frygter kraften i hans vigtige gennembrud, især metoden for modsætningernes sammenfald til at overvinde tilsyneladende modsætninger med et højere begreb om det Ene, der omfatter de Mange.

Intet har mere presserende behov for en sådan tilgang end den skræmmende strategiske fare, som det fallerede transatlantiske finanssystem og dets NATO-arm udgør med deres stræben efter atomar konfrontation med Rusland. I dag er det eneste, der står mellem menneskeheden og vores forestående selvudslettelse, den vanvittige, mangelfulde doktrin om gensidigt garanteret ødelæggelse (MAD), hvor den ene side afskrækkes fra at angribe den anden, alene ved bevidstheden om, at den også vil blive fuldstændig ødelagt af fjenden. Lyndon LaRouche udarbejdede en helt anden tilgang, nemlig gensidigt garanteret overlevelse, bygget op omkring en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, hvor hver enkeltes velfærd afhænger af alles velfærd. Som Helga Zepp-LaRouche gentagne gange har insisteret på, må vi alle først og fremmest tænke og handle som én menneskehed.

Dette er Cusas metode for modsætningernes sammenfald.

Fader Bury forklarede: "Nicolaus af Cusa og Lyndon LaRouche sagde: Vi kan alle lære; vi kan alle vokse; vi kan alle forandre os. Der er håb for menneskeheden.

"Begge [Cusa og LaRouche] opfordrede folk til at tænke ud af boksen, til at tænke anderledes. Og derfor havde de fjender. Fjenderne talte højt og overbeviste folk om, at Nicolaus af Cusa, en kardinal, i virkeligheden ikke var et godt menneske. De bagvaskede ham. Derfor blev han aldrig helgenkåret af kirken. Og Lyndon LaRouche oplevede det samme. Han blev bagvasket, og de løj om ham. Det fik folk til at tro, at han var ond. Derfor kom han i fængsel. De led begge meget, men de blev ikke modløse. På trods af det de gik igennem, havde de begge håb. De så begge, at menneskeheden kunne ændre sig til

det bedre.

” Så de bringer håb til verden, og vi må videreføre dette, nu hvor både Nicolaus af Cusa og Lyndon LaRouche er gået bort, sagde den 95-årige Bury til forsamlingen af hundreder af mennesker fra mere end 30 nationer rundt om i verden.

Tiden er virkelig kommet til at rehabilitere både Nicolaus af Cusa og Lyndon LaRouche, personerne og deres idéer. Fremtiden vil takke os for det.

Dennis Small

31. oktober 2025 – ”Pave Leo talte meget positivt om Nicolaus af Cusa. Nicolaus af Cusa var kardinal i kirken, da der var udfordringer, ligesom dem vi står over for i dag, især i Europa. Nicolaus af Cusa var en katalysator for at igangsætte renæssancen, og det er min opfattelse, at Nicolaus af Cusa var for det 15. århundrede, hvad Lyndon LaRouche var og er for det 20. og 21. århundrede. Lyn LaRouche var også en renæssancemand. Både han og Nicolaus af Cusa var genier og bidrog til verdens intellektuelle, økonomiske og menneskelige udvikling. Begge troede på menneskehedens enhed, at vi alle er ét. Det betyder, at hvad der er godt for dig, også er godt for mig og omvendt, ellers er det ikke godt.”

Dette var de indledende ord i en ekstraordinær præsentation af Rev. Dr. Harry J. Bury, der i 70 år har været romersk-katolsk præst og livslang fredsaktivist, til det 126. ugentlige møde i den Internationale Fredskoalition fredag den 31. oktober.

En uge tidligere, den 25. oktober, havde pave Leo XIV chokeret den katolske verden – og mange kyndige kredse udenfor – ved at holde en fem minutters tale foran titusinder af pilgrimme på Peterspladsen i Vatikanet til jubilæumsaudiencen, hvor han vækkede kardinal Nicolaus af Cusa tilbage til live. Cusa, en af de fremtrædende intellektuelle giganter, der indledte

renæssancen og den moderne videnskabs æra, er blevet bagtalt i bogstavelig forstand i århundreder, både inden for og uden for den katolske kirke, og er blevet tilsidesat af de oligarkiske aristoteliske strømninger, der frygter kraften i hans vigtige gennembrud, især metoden for modsætningernes sammenfald til at overvinde tilsyneladende modsætninger med et højere begreb om det Ene, der omfatter de Mange.

Intet har mere presserende behov for en sådan tilgang end den skræmmende strategiske fare, som det fallerede transatlantiske finanssystem og dets NATO-arm udgør med deres stræben efter atomar konfrontation med Rusland. I dag er det eneste, der står mellem menneskeheden og vores forestående selvudslettelse, den vanvittige, mangelfulde doktrin om gensidigt garanteret ødelæggelse (MAD), hvor den ene side afskrækkes fra at angribe den anden, alene ved bevidstheden om, at den også vil blive fuldstændig ødelagt af fjenden. Lyndon LaRouche udarbejdede en helt anden tilgang, nemlig gensidigt garanteret overlevelse, bygget op omkring en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, hvor hver enkeltes velfærd afhænger af alles velfærd. Som Helga Zepp-LaRouche gentagne gange har insisteret på, må vi alle først og fremmest tænke og handle som én menneskehed.

Dette er Cusas metode for modsætningernes sammenfald.

Fader Bury forklarede: "Nicolaus af Cusa og Lyndon LaRouche sagde: Vi kan alle lære; vi kan alle vokse; vi kan alle forandre os. Der er håb for menneskeheden.

"Begge [Cusa og LaRouche] opfordrede folk til at tænke ud af boksen, til at tænke anderledes. Og derfor havde de fjender. Fjenderne talte højt og overbeviste folk om, at Nicolaus af Cusa, en kardinal, i virkeligheden ikke var et godt menneske. De bagvaskede ham. Derfor blev han aldrig helgenkåret af kirken. Og Lyndon LaRouche oplevede det samme. Han blev bagvasket, og de løj om ham. Det fik folk til at tro, at han var ond. Derfor kom han i fængsel. De led begge meget, men de

blev ikke modløse. På trods af det de gik igennem, havde de begge håb. De så begge, at menneskeheden kunne ændre sig til det bedre.

” Så de bringer håb til verden, og vi må videreføre dette, nu hvor både Nicolaus af Cusa og Lyndon LaRouche er gået bort, sagde den 95-årige Bury til forsamlingen af hundreder af mennesker fra mere end 30 nationer rundt om i verden.

Tiden er virkelig kommet til at rehabilitere både Nicolaus af Cusa og Lyndon LaRouche, personerne og deres idéer. Fremtiden vil takke os for det.

Den Internationale Fredskoalition – Møde #126 Fredag den 31. oktober 2025 Tænk på den højere ‘Ene’ for at løse dagens krise

Ikke Korrekturlæst

ANASTASIA BATTLE: Velkommen alle sammen! Dette er Den Internationale Fredskoalition. Mit navn er Anastasia Battle, og jeg vil være jeres ordstyrer i dag sammen med Dennis Small og Dennis Speed. Dette er vores 126. møde i træk, og vi vil gerne takke alle, der har været med os på denne rejse. Tag et øjeblik til at dele denne invitation med jeres venner, familie og organisationer; inviter dem til at slutte sig til os, for vi ønsker at fortsætte med at vokse. Hvis I ønsker ægte fred, er I velkomne her.

Jeg vil gerne minde om, hvorfor vi skabte denne proces for 126 uger siden: Vi gjorde det for at samle den internationale fredsbevægelse, som, som mange af jer ved, har været præget af mange interne stridigheder. Mennesker med forskellige filosofier taler ikke med hinanden. Vi ønskede at skabe et forum, hvor mennesker med mange forskellige filosofier, religioner, nationaliteter og sprog kan mødes for at koordinere aktiviteter og samarbejde om at skabe den fredelige verden, vi ønsker at se. Der er mange vigtige opdateringer i denne uge om, hvordan vi kan få det til at ske – herunder fra paven omkring Cusa, som også fremgik af invitationen.

For at komme i gang i dag vil jeg gerne give ordet til Helga Zepp-LaRouche, grundlægger af Schiller Instituttet og initiativtager til Den Internationale Fredskoalition. Værsgo, Helga.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Tak, Anastasia, og velkommen til jer alle. Verdenssituationen er både udfordrende, skræmmende og håbefuldt på samme tid. Faren for nuklear udslettelse hænger stadig over os som et Damoklessværd, men der er også lyspunkter i horisonten, som viser, at der findes en vej til at undgå en sådan tragedie.

Lad mig begynde med topmødet mellem præsident Trump og præsident Xi Jinping i Sydkorea. Ifølge præsident Trump var det "en 12'er på en skala fra 1 til 10", hvilket vil sige et meget positivt resultat. Efter min vurdering dæmpede det situationen omkring handelskrigen og genoptog en vis direkte kommunikation mellem præsidenterne for de to stærkeste økonomier i verden, og det er bestemt positivt. Jeg tror dog ikke, at det fjernede de underliggende spændinger.

Præsident Trump reagerede dernæst på det, han troede var en meddelelse om genoptagelse af atomprøvesprængninger fra russisk side, men der var faktisk tale om test af det russiske krydsermissil Burevestnik, som drives af en atomreaktor, kan flyve med hypersonisk hastighed i lang tid og er

manøvredygtigt – og derfor uden vestlige modstykker. Der blev testet et missil uden atomladning; alligevel misforstod Trump tilsyneladende dette og sagde, at USA nu også vil genoptage atomprøvesprængninger. Den russiske regeringstalsmand Peskov udtalte herefter, at han håbede, præsident Trump var blevet korrekt informeret om testene af krydsermissilet Burevestnik og undervandsmissilet Poseidon – ingen af delene var atomprøvesprængninger. Det viser, hvor skrøbelig hele situationen er.

Den største pointe ved Burevestnik er ifølge Putin, at missilet drives af en meget lille atomreaktor, som efter hans udsagn er 1.000 gange mindre end den, der driver ubåde. Det er utvivlsomt et stort teknologisk gennembrud. Ændrer det den strategiske balance – måske sammen med "Oreshnik"? Det må vi diskutere.

Det afskrækker imidlertid ikke galskaben hos visse EU-aktører. Senest kom en opsigtsvækkende udtalelse fra den belgiske forsvarsminister Theo Francken, der i et interview, på spørgsmålet om hvorvidt leveringen af Tomahawk-missiler til Ukraine ikke risikerer total krig mellem NATO og Rusland, svarede, at det ikke bekymrer ham, fordi "Moskva ville blive udslettet". Og adspurgte om faren for et konventionelt angreb på Bruxelles svarede han, at det "ville resultere i, at Moskva blev jævnet med jorden". Den russiske viceudenrigsminister Alexander Grushko fordømte med rette en sådan uansvarlig retorik og kaldte det et udtryk for militær psykose i Europa. Debatten om militarisering og oprustning i Europa fortsætter; atmosfæren er psykotisk – det kan jeg kun bekræfte.

Det er derfor ikke overraskende, at programdirektøren for Valdai Club, Timofei Bordachev, reagerede på visse europæiske landes krav om at genopbygge deres atomarsenaler – f.eks. Tyskland – ved at kalde det "den nukleare illusion" hos et kollapsende Vesteuropa. Vesteuropæiske ledere er ikke kvalificerede til at kontrollere atomvåben, sagde han. Han beskrev den tredje fase af Europas lange nedgang: først

perioden 1914-18; dernæst det fuldstændige tab af suverænitet til USA efter nederlaget i Anden Verdenskrig; og nu den tredje fase. Europas nedgang er virkelig forbløffende. Man ser i disse dage, hvor dramatisk bunden er ved at falde ud af tysk industri. Jobcentrene i Nordtyskland har meddelt, at der kan forventes en masseafskedigelsesbølge i Wolfsburg og Braunschweig – byer, der er centrum for den tyske bilindustri, hvor både VW og Mercedes er til stede. Tyskland er ved at kollapse, og det har vi advaret om i lang tid; nu sker det i stor skala, og den nuværende europæiske ledelse gør intet effektivt for at vende udviklingen. Vi står ved en afgrund; de sociale konsekvenser kan blive enorme.

Som om det ikke var nok, er den underliggende finansielle uorden endnu værre. Jeg kan henvise til en artikel af professor Hilary Allen fra American University Washington College of Law, forfatter til flere bøger om det finansielle system. Hun forudsiger et nært forestående sammenbrud i AI-sektoren, efterfulgt af et kollaps og en bølge af misligholdelser på kryptovalutamarkedene samt uro på statsobligationsmarkederne. Sammenbruddet af "alt-boblen" kan være tæt på.

Et andet uheldigt aspekt ved amerikansk politik er den forestående, næsten sikre landinvasion af Venezuela, begrundet med at Maduros regering samarbejder med narkokarteller. Allerede er omkring 50 mennesker blevet dræbt i ulovlige aktioner mod påståede "narkobåde" – uden retssikkerhed eller beviser. Det minder om insisteren i 2003 på, at Irak havde masseødelæggelsesvåben, som alle vidste var en løgn. På tilsvarende vis ved og ser alle, at beskyldningen om kartelsamarbejde blot er et påskud for regimeskifte for at få adgang til Venezuelas rige råstoffer og energi. Det kan udløse en eksplosion i hele Latinamerika; dette ville være et skridt for langt.

Jeg vil derfor fremhæve en udtalelse fra Ungarns premierminister, Viktor Orbán, som har annonceret en

antikrigskampagne i alle ungarske byer for at modsætte sig Den Europæiske Unions krigslinje. Den starter den 15. november i Győr i det nordvestlige Ungarn mellem Bratislava og Budapest og efterfølges af demonstrationer i mange andre byer. Jeg vil foreslå, at IPC støtter Orbáns kampagne og overvejer en europæisk opbakning til initiativet, fordi vi er nødt til at mobilisere befolkningen i forhold til faren. Det vil betyde millioner af mennesker på gaden – hver dag. Det er i korte træk det strategiske billede.

Situationen i Gaza er naturligvis fortsat absolut forfærdelig. Våbenhvilen holder tilsyneladende ikke, og drabene fortsætter. Vi vil også have talere, der adresserer dette. Det er betydningsfuldt, at The Elders – en organisation grundlagt af Nelson Mandela og hovedsageligt bestående af tidligere statsoverhoveder – har fremsat en indtrængende opfordring til at løslade [den palæstinensiske leder] Marwan Barghouti fra israelsk fængsel, fordi hans løsladelse ville være et stort skridt i retning af en tostatsløsning for Gaza og Palæstina. Dette bør fuldt ud støttes. Derudover afholdt Gaza People's Tribunal under ledelse af Richard Falk høringer med mange eksperter og vidner. De udsendte en rapport om det igangværende folkemord og bemærkede, at de ikke har statsautoritet, men at når stater undlader at adressere en stor uretfærdighed, må man appellere til folks samvittighed. Det var netop tribunalets formål.

Efter alle disse farlige og forfærdelige begivenheder vil jeg pege på én virkelig positiv og banebrydende udvikling, som jeg indledningsvis nævnte som en grund til håb: Pave Leo XIV henviste i sin prædiken i anledning af jubilæet – foran tusinder af mennesker på Peterspladsen – til Nicolaus af Cusa. Det er et reelt gennembrud. Paven sagde, at der findes en stort set ukendt kardinal fra det 15. århundrede, Nicolaus af Cusa, der udviklede begrebet *coincidentia oppositorum* – modsætningernes sammenfald. Det giver håb, fordi det peger på, at vi kan skue noget, der endnu ikke eksisterer, men som vi

ved kan komme til at eksistere.

Mange af jer husker, at vi i årtier har fremhævet Cusas betydning. IPC har ikke eksisteret i årtier, men vi begyndte at anvende Cusas idé – ikke kun akademisk, men også til at løse politiske kriser. Det er præcis, hvad Pave Leo XIV nu gør. Han sagde, at Cusa fik idéen i lige så turbulente tider i det 15. århundrede som en metode til at tackle problemer, der giver håb. Metoden med modsætningernes sammenfald betyder, at menneskesindet, som er *imago viva Dei* – det levende billede af Gud; begavet med kreativ kraft – altid kan frembringe en begrebsliggørelse på et højere plan: en løsning på et niveau af helt anden størrelsesorden end det, hvor problemet opstod. Einstein fremsatte senere samme krav: Løsningen kan aldrig findes på samme niveau, som problemet opstod. Cusas metode er netop dette. Han argumenterede teologisk: det højere er Gud. Men som metode kan sindet trænes til altid at søge enhed, hvor modsætninger overvindes.

Metoden anvendte Cusa selv. For eksempel i *De Pace Fidei* [https://larouchepub.com/eiw/public/1991/eirv18n01-19910104/eirv18n01-19910104_019-on_the_peace_of_faith.pdf] – en smuk sokratisk dialog mellem 17 religioner og kulturer, der går til Gud og siger: "Vi dræber hinanden i dit navn. Kan du hjælpe os med at overvinde det?" På pædagogisk vis løfter Cusa sindet hos de 17 repræsentanter til erkendelsen af, at der kun er én sandhed, én religion og én Gud – det højere niveau, hvor løsninger findes. Han anvendte samme tankegang i forsøget på at løse "kvadraturen af cirklen" ved at begrebsliggøre, at cirklen er kvalitativt forskellig fra de mange mulige polygoner.

Det er vigtigt, fordi Nicolaus af Cusa også er den moderne nationalstats fader. Han udviklede for første gang et repræsentativt system, hvorved den enkelte fik mulighed for at deltage i regeringen, idet de valgte repræsentanter har et gensidigt ansvar over for både regeringen og de regerede. Det var en helt ny idé med enorm betydning for Europas historie.

Og princippet om, at regeringen kun er legitim, hvis den har de regeredes samtykke, er en af de store bedrifter i europæisk historie. I dag ser vi regeringer med opbakning helt nede omkring 11 % – som f.eks. Macron – hvor det er svært at hævde, at de fortsat har de regeredes samtykke; tilsvarende i Storbritannien og Tyskland.

Disse idéer er yderst vigtige, og vi vil absolut opfordre alle religioner – ikke kun katolikker – til at studere Cusas metode og gøre deres indflydelse gældende politisk, så politikere, især dem der hævder at være religiøst forankrede (f.eks. kristendemokrater i Tyskland), må lytte til paven. Denne indgriben kan, hvis den følges op af præster, imamer, rabbinere og andre religiøse ledere, ændre verden. Som Cusa sagde i det 15. århundrede: "Jeg siger nu noget, som intet menneske før mig har tænkt." Det er en tankegang helt forskellig fra den aristoteliske metode, der kun bevæger sig fra modsætning til modsætning. Cusas metode er at tænke ovenfra – at tænke på menneskehedens enhed først – og derfra adressere problemerne. Så kan vi finde løsninger på hvert eneste problem på planeten.

Derfor er mit indledende budskab både alvorligt og håbefuldt: Europa er fortsat ekstremt alvorligt ramt; Mellemøsten meget alvorlig; Latinamerika problematisk. Men fra Leo XIV kommer et budskab om håb: Bruger vi det, kan vi løse alle problemer.

Fader Harry Bury til IPC: Cusa og LaRouche kan være vores inspiration

31. oktober 2025 (EIRNS) – Følgende bemærkninger blev fremsat af fader Harry Bury den 31. oktober på det 126. ugentlige møde i Den Internationale Fredskoalition. Han blev introduceret af ordstyrer Anastasia Battle, der bemærkede, at fader Bury har været katolsk præst i omkring 70 år, er livslang fredsaktivist og leder af Pax Christi.

FADER HARRY BURY: Mange tak, Anastasia. Jeg føler mig virkelig beæret og taknemmelig over at få mulighed for at dele med jer

og bygge videre på det, der er blevet sagt i dag. Det har været meget vigtigt og nyttigt for de fleste af os, og jeg håber, at Schiller Instituttet fortsætter med det, vi gør hver fredag morgen. Det er virkelig vigtigt og vil medføre stor forandring.

Jeg vil, hvis jeg må, bygge videre på det, Helga og I andre har sagt. Som nævnt fejrede pave Leo sidste lørdag et uddannelsesjubileum – fokus var på det intellektuelle liv. Pave Leo talte meget positivt om Nicolaus af Cusa. Cusa var kardinal i kirken i en tid med udfordringer, som ligner dem, vi står over for i dag, især i Europa. Han var en katalysator for renæssancens begyndelse, og efter min opfattelse var Nicolaus af Cusa – det er selvfølgelig kun min opfattelse – for det 15. århundrede, hvad Lyndon LaRouche var og er for det 20. og 21. århundrede. Lyn LaRouche var også en renæssancemand. Både han og Nicolaus af Cusa var genier og bidrog til verdens intellektuelle, økonomiske og menneskelige udvikling. Begge troede på menneskehedens enhed – at vi alle er ét. Det betyder, at det, der er godt for dig, må jeg tage vare på, og omvendt; ellers er det ikke godt.

Begge tror på menneskehedens enhed; at vi alle er ét og forenet. Begge troede også på menneskehedens potentiale og godhed. Mange mennesker i dag tror, at der findes onde mennesker i verden. Helga Zepp-LaRouche har mange gange påpeget, og Schiller Instituttet har lært, at der ikke er onde mennesker; der er gode mennesker, der gør onde ting, fordi de ikke ved bedre. Det var, hvad Jesus sagde fra korset om dem, der korsfæstede ham: "Tilgiv dem, Fader, for de ved ikke, hvad de gør." Havde soldaterne vidst, at han var Guds søn, ville de aldrig have korsfæstet ham. De vidste ikke bedre.

Så både Nicolaus af Cusa og Lyndon LaRouche troede på menneskeheden. De mente, at menneskehedens potentiale er at overvinde livets udfordringer. I den forstand var de begge håbets apostle. Begge præsenterede nye måder at tænke på, nye måder at opfatte virkeligheden på. Begge lærte, at

menneskeheden ikke kender den absolutte sandhed; det, vi kender, er sandsynlighed – og derfor fortsætter vi med at opdage. Vi opdager mere og mere sandhed, men vi når aldrig helt frem. Derfor er det intellektuelle liv, som Pave Leo XIV forsøgte at påpege, så betydningsfuldt og vigtigt.

Både Nicolaus af Cusa og Lyndon LaRouche troede på menneskehedens store potentiale – at vi har evnen til at skabe forandringer til det bedre. Som jeg siger: De er virkelig håbets apostle. Begge præsenterede nye måder at tænke på og nye måder at opfatte virkeligheden på. Begge lærte, at ingen kender den absolutte sandhed; derfor kan vi lære. Vi har brug for at lære, og vi har evnen til at lære. Det er vores udfordring. Vi er alle i færd med at opdage sandheden, men vi når aldrig endeligt frem. Ingen kan derfor være helt sikre på, at de har ret – ikke hvis de forstår, hvad Nicolaus af Cusa og Lyndon LaRouche sagde. Vi kan alle lære, vi kan alle vokse, vi kan alle forandre os. Der er håb for menneskeheden.

Begge opfordrede folk til at tænke ud af boksen – til at tænke anderledes. Derfor havde de også fjender. Fjenderne talte højt og overbeviste folk om, at Nicolaus af Cusa, en kardinal, ikke var et godt menneske. De bagtalte ham; derfor blev han aldrig helgenkåret af kirken. Lyndon LaRouche oplevede det samme: Han blev bagtalt, og der blev løjet om ham, så folk kom til at tro, at han var ond. Han kom i fængsel. Begge led meget, men lod sig ikke slå ud. På trods af alt, hvad de gennemgik, bevarede begge håbet. De så, at menneskeheden kan skabe forandringer til det bedre. De bringer derfor håb til verden, og vi skal nu føre arven videre, nu hvor både Nicolaus af Cusa og Lyndon LaRouche er gået bort. Det er vores mulighed; det er Guds nåde, at vi kan følge i deres fodspor og tænke, handle og finde måder at bidrage til freden i denne verden. Vi kan gøre det! Det var deres budskab: Vi kan gøre det. Vi – menneskeheden – kan gøre det.

Så lad os gøre det! Lad os være fredsmæglere som kardinal Nicolaus af Cusa og jeres kære ven Lyndon LaRouche. De kan

være vores inspiration; de kan styrke vores håb. Og det er, hvad jeg fornemmer og forventer at se ske – på grund af dem og også på grund af jer, alle sammen. Vi vil gøre en forskel. Vi gør en forskel. Vi er ikke modløse; vi er fyldt med håb. Mange tak.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Jeg vil bare takke dig, fader Bury. Efter min mening er den tale, du netop har holdt, sandsynligvis en af de vigtigste, der nogensinde er holdt i USA's historie. Mange tak.

BURY: Jeg er taknemmelig.

Helga Zepp-LaRouches bemærkninger under diskussionen:

Jeg vil gerne svare meget kort. Jack, du nævnte "den hellige soldat", og der var en anden tale af Pave Leo XIV to dage senere, efter at han havde nævnt Nicolaus af Cusa. Det var på et møde arrangeret af Sant'Egidio-fællesskabet i Rom, hvor alle religiøse ledere var inviteret – en tværreligiøs diskussion. Her holdt paven endnu en meget vigtig tale, hvor han sagde, at kun fred er hellig, ikke krig. Det vil jeg gerne lægge frem for Ray, Jack og fader Bury.

Vi forsøgte i dette forum for nogle år siden at samle alle religioner om kravet om at kæmpe for fred. Det lykkedes ikke dengang. Men jeg tror, at vi nu har en ny vinkel, fordi Pave Leo XIV holdt denne tale om *modsatningernes sammenfald* og to dage senere mødtes med de religiøse ledere og sagde, at kun fred er hellig. Hvis vi nu gør en ny indsats over for alle religioner i en tid, hvor freden er så meget i fare, kan det få reel effekt. I Tyskland er folk virkelig ved at gå amok. Ved flere møder de sidste to uger har helt almindelige mennesker sagt: "Jeg giver op, jeg ser ikke nyheder mere. Hvordan kan jeg emigrere?" Jeg har drøftet det med venner; vi ved ikke, hvor vi skulle tage hen, for det samme gør sig gældende overalt. Befolkningen er ved at erkende, hvor farligt

tæt vi er på en katastrofe, og hvor vanvittige de officielle politikker er. Hvis vi får alle religioner til at handle sammen, kan det virkelig gøre en forskel. Jeg foreslår, at vi – først vil jeg høre jeres syn – derefter skriver en tekst. Måske kan vi tre bagefter lægge hovederne i blød og lave en appel, baseret på tilgangen med *modsatningernes sammenfald*, til alle religioner om nu at træde frem og tydeligt påpege faren og vejen ud ...

Jeg er enig med jer begge, Ray og Jack. Men jeg tror, man endnu ikke fuldt ud har lyttet til pavens tale og erkendt betydningen af, at han citerede Nicolaus af Cusa. Det er en revolution. Jeg har studeret Cusa i 40 år – ikke uafbrudt, men igen og igen. Han var en af de mest kontroversielle personer i kirkens historie – en slags Lyndon LaRouche inden for den katolske kirke. Han blev sat på indeks af Tridentinerkoncilet. Den aristoteliske fraktion i Vatikanet, i kurien, hadede ham, fordi han repræsenterede Jesu Kristi metode – det bedste ved kirken. Dette var ikke en intern, privat diskussion blandt gejstlige: Det skete på Peterspladsen foran tusinder og blev transmitteret på nettet, så millioner har adgang til det. Jeg er sikker på, at det vil udløse en vidtrækkende debat i kirken. Husk, at Nicolaus af Cusa ønskede at rense kirken for korruption. Havde han haft succes, havde splittelsen til den protestantiske kirke måske været unødvendig. Dette er af største betydning. Læs talen igen, læs Cusa, og lad os fortsætte diskussionen. Det ville være tragisk at forpasse den mulighed, denne tale giver os.

[Senere, som svar til Dr. Sidwa] Jeg tror, det kræver et mirakel at få menneskeheden væk fra afgrunden. Men hvis vi fortsætter i den ånd, som fader Bury gav udtryk for, kan vi udrette mirakler. Siden krigen i Gaza begyndte, vil menneskehedens skæbne efter min mening blive afgjort af, hvordan vi reagerer. De har måske ikke våben, bomber eller strategiske missiler, men vores evne eller manglende evne til at reagere på dette bliver formentlig en prøve på, om vi kan

overleve.

Derfor bør vi fortsætte vores indsats for at nå frem til et nyt paradigme. Det har jeg sagt mange gange, og jeg føler mig fuldstændig bekræftet af Pave Leo XIVs omtale af Nicolaus af Cusa. Vi vil kun løse disse problemer, hvis vi bevæger os mod et nyt paradigme i menneskehedens historie – lige så forskelligt fra det nuværende som den moderne tid var fra middelalderen. Cusa var den afgørende forskel i det skifte. Hvis vi ikke først tager springet til idéen om én menneskehed, vil vi ødelægge os selv i en tredje verdenskrig. Enten forstår vi, hvad der kendetegner den menneskelige art – at vi ikke blot er enheder med geopolitisk ret til at bekæmpe hinanden for vores respektive establishmenters privilegier – eller også hæver vi os til verdens samvittighed og handler ud fra, at der ikke findes nogen legitim interesse, som ikke sætter den ene menneskeheds interesse først. Når man først har den holdning, bliver det langt lettere at løse enhver konflikt.

Afsluttende bemærkninger:

Jeg vil adressere et spørgsmål, jeg så indløbe skriftligt: Hvorfor overhovedet have tillid til religioner, når så mange krige har rødder i religiøse spændinger? De negative ting, der kommer fra religion, stammer ikke fra sandhedssøgende repræsentanter, men fra fundamentalister, som ikke søger Guds ord eller skabelsens betydning og menneskets rolle i den. I alle religioner findes en strømning, hvor tro og fornuft ikke er modsætninger. I den katolske kirke især den augustinske tradition: Den hellige Augustin erkendte, at Platon havde opdaget praktisk talt alt i Åbenbaringen århundreder før Jesu Kristi komme. Derfor konkluderede han, at grundlæggende sandheder kan nås gennem fornuften, og at tro og videnskab ikke står i modsætning. Det er vigtigt, for afviser man religion som "opium for folket" eller lignende, overser man det grundlæggende spørgsmål om, hvor menneskehedens fremskridt faktisk kom fra.

Min afdøde mand Lyndon LaRouche sagde ofte, at hvis man vil

blive kreativ, skal man ikke lære fra lærebøgernes fodnoter, men selv genopdage de grundlæggende opdagelser ved at gentage menneskehedens væsentlige fremskridt. Tager man den tilgang, kan man ikke komme uden om Nicolaus af Cusa i videnskabshistorien. I hans rige værk finder man store indsigter i astronomi, ret, historie og metode; han lagde grunden til moderne videnskab ved at definere det videnskabelige eksperiment. Selv hvis man kun ser på videnskabshistorien, kan man ikke komme uden om Cusa – ateist, marxist eller ej. Vil man have en sandfærdig videnskabelig historie om menneskehedens fremskridt, må man forholde sig til ham.

Jeg vil opfordre alle til at gå til kilderne; det er smukt. Pave Leo XIV sagde i samme prædiken, at vi må tilbage til kilderne – som alle humanisterne gjorde. Det er vigtigt, for gør man det, kan man omgå forsøgene på at bruge AI m.m. til at få folk til at acceptere en "tilladt fortælling", der skal erstatte den historiske, videnskabelige og poetiske sandhed. Gå derfor til de originale skrifter af Solon, Platon, Augustin, Cusanus, Leibniz, Benjamin Franklin, Konfucius m.fl. – og læs især Cusanus og Lyndon LaRouche; man vil opdage et helt univers. Det vil hjælpe med at omgå manipulation og de fortællinger, der kun tjener visse kredsers interesser.

Dette var en af de bedste og mest frugtbare diskussioner, vi har haft. Tak, fader Bury; du rørte ikke kun min sjæl på dybeste vis, men sikkert også mange andres. Det er det, der behøves: at tænde gnisten af kærlighed til menneskeheden i mennesker – ufiltreret af manipulation. Med det for øje bør vi forny vores indsats. Jeg vil gerne i kontakt med Ray, fader Bury og Jack – og gerne også John – for når jeg siger, at vi bør udnytte pavens tale, mener jeg ikke, at vi blindt skal stole på de officielle kirker. Pax Christi i USA er næsten et mirakel sammenlignet med Pax Christi i Europa – de står meget forskelligt. Jeg vil gerne drøfte en passende måde at gribe

ind på, for når paven taler, lytter folk. Det var det, jeg ville sige.